

فعالیت اقتصادی است. اینکه ما به چه ترتیب به این مطالبه می‌خواهیم پاسخ دهیم هم متناسب با هر قشر و گروه از زنان متفاوت است. دختران دانشگاهی و فارغ‌التحصیل، زنان خانه‌دار، زنان سرپرست خانوار، زنان بدسرپرست و... هر کدام به نحوی دغدغه معیشت دارند و فعالیت اقتصادی برایشان مهم شده است. اینکه ما باید چطور به مطالبه هر یک از این گروه‌ها پاسخ بگوییم، پیچیده است و امیدواریم بتوانیم فعالیت همه نهادها را در این باره هماهنگ و یکپارچه کنیم. با این حال قرار نیست روی بحث اقتصادی متوقف بمانیم. به موازات یکدیگر در حوزه حقوق و سلامت کار می‌کنیم. از جمله در تعامل با وزارت بهداشت و درباره بیماری‌هایی که در میان زنان شیوع بیشتری دارد و می‌شود با آگاهی بخشی، پیشگیری و نظام ارجاع پزشک خانواده از سخت شدن درمان‌شان جلوگیری کرد.

همان‌طور که اشاره کردید مهم‌ترین دغدغه زنان فعالیت اقتصادی و رشد اجتماعی است. ما در عین حال قانون جوانی جمعیت را هم پیش رو داریم که در آن بیشتر تمرکز روی حمایت‌های اقتصادی است. اما شاهد قوانینی نیستیم که از زن به عنوان فردی که می‌خواهد در عین مسئولیت مادری رشد شخصی و اجتماعی داشته باشد، حمایت کند. نگاه‌تان در معاونت زنان و خانواده به این مسأله چیست؟

موضوع جمعیت یکی از موضوعات کلیدی است که در تمامی دنیا چهار ابرچالش فناوری، تغییرات اقلیمی، مهاجرت و تغییرات شهرنشینی بر آن مؤثر بوده است. آنچه بر اهمیت توجه به این مسأله در ایران افزوده این است که روند کاهش که در برخی کشورها بیش از ۷۰ سال طول کشیده در کشور ما در ۲۰ سال اتفاق افتاده است و در چاله جمعیتی فرو افتاده‌ایم. در آمدن از این چاله نیازمند سیاست‌گذاری جدی است. قانون جوانی جمعیت، قانون خوبی است و البته همچنان جای کار دارد. از جمله در بحث حمایت از زنان شاغل گفته شده که باید مهدکودک‌هایی در محیط کار باشد یا در این زمینه حمایت شود، اما تسری این حکم به بخش‌های مختلف از جمله در بخش خصوصی عملاً ممکن نشده است.

شاید نیاز است که مشوق‌هایی از جنس مشوق‌های مالیاتی در نظر بگیریم؟ بله، می‌شود امتیازاتی در نظر گرفت، اما راه اثرگذارتر تغییر باور جامعه است. اینکه بدانیم حمایت از زن شاغلی که

مادر شده است، در حقیقت کاری برای آینده ایران است. زیرا اگر با همین روند کاهش جمعیت پیش برویم در سال ۱۴۸۰ جمعیت ایران ۳۰ میلیون نفر خواهد بود. همه تلاش می‌کنیم که ایرانی توسعه‌یافته داشته باشیم، اما ایران بدون جمعیت چه زیبایی دارد؟ این است که باید برای تغییر این روند همدل باشیم و کار کنیم.

در انتخابات ریاست جمهوری در کنار آقای پزشک‌بان قرار گرفتید که گفت «می‌خواهم صدای بی‌صدایان باشم». زنان بخشی از این بی‌صدایان هستند. بخشی از جامعه که شاید بخشی از مطالباتش از جمله در موضوعات حقوقی و اجتماعی شنیده نمی‌شود. معاونت زنان و خانواده برای پیگیری این مطالبات و رایزنی با مراجع و نهادهایی که در این باره مؤثرند چه برنامه‌ای دارد؟

رئیس‌جمهوری و سران دو قوه دیگر به تأسی از رهنمودهای رهبر معظم انقلاب یک رویکرد کلیدی دارند و آن اینکه در هر مسئولیت و جایگاهی که نشسته‌ایم، متولی و پاسخگو به همه مردمیم و نباید برایمان فرقی بکند که این مردم چه نگاه سیاسی یا تعلق قومی و مذهبی دارند. بر همین منوال باید بتوانیم برای همه مسائلی که مردم دارند راه‌حل پیدا کنیم. اگر به قانون نیاز دارد، اگر لازم است قانونی تدوین شود یا اصلاح شود. الان تیم کارشناسی این مسائل زنان را احصا و تقسیم‌بندی می‌کند. اینکه کدام راه‌حل کوتاه‌مدت، میان‌مدت یا بلندمدت دارد و کدام‌شان نیازمند بحث فقهی است. از این جهت تلاش داریم مسائل

مختلفی را که جامعه با آن مواجه است پیگیری کنیم تا درصد بیشتری از مردم احساس رضایت داشته باشند. البته من تاکنون گفت‌وگوی مستقیمی با فقها و مراجع تقلید نداشته‌ام، اما شورای فقهی معاونت‌مان ارتباط کاملی داشته و دارد و مسائل را پیگیری می‌کند.

گاهی شاهد برخوردهایی هستیم که مبنای فقهی هم ندارند. مثلاً توقف برنامه یک گروه موسیقی به خاطر حضور یک نوازنده زن...

اغلب چنین مسائلی صرفاً بحث قرائت شخصی از موضوعات است. تیمی که در دولت چهاردهم آمده‌اند، متعهدند که نگاه سلیقه‌ای نداشته باشند. رئیس‌جمهوری در این باره تأکید جدی داشتند. وزرا متعهد شدند. حالا ممکن است کارشناسی نگاه سلیقه‌ای داشته باشد که قاعدتاً رویه را اصلاح می‌کنیم.

می‌خواهم به عنوان یک بانوی محجبه که مسئولیت معاونت زنان را بر عهده دارد، نظرتان را درباره قانون عفاف و حجاب بگویند. اینکه آیا این بحث نیاز به قانونگذاری داشته یا صرفاً امری فرهنگی است؟

درباره قانون عفاف و حجاب به لحاظ حقوقی و قانونی باید معاونت حقوقی نظر بدهد و در حیطه تخصص من نیست. حیطه کار من فرهنگ است. رهبر معظم انقلاب و رئیس‌جمهوری محترم هم حجاب را در ابتدا موضوعی فرهنگی می‌دانند. این یعنی باید بتوانیم نوجوانان‌مان را اقناع کنیم.

آیا در پایان چهارسالی که مسئولیت بر عهده دارید، می‌توانیم شاهد تغییر معناداری در وضعیت زنان ایران باشیم؟ این آرزوی من است. من و همه همکارانم هدف‌مان این است که تغییر ایجاد کنیم. حالا شاید خیلی معنادار نباشد اما دست‌کم دو یا سه مسأله‌ای که زنان را آزار می‌دهد و در شأن‌شان نیست، حل کنیم. هر چند موضوعات اجتماعی چندبعدی است. من لایحه می‌نویسم و تلاش می‌کنم کمیسیون‌های دولت را قانع کنم. بعد در هیأت‌وزرا و بعد در مجلس می‌رویم به دنبال قانع کردن و امیدواریم فضای وفق کمک کند تا همه به این نتیجه برسند که برای حل یک مسأله زنان این قانون لازم است. اما نمی‌توانم مطمئن باشم که به نتیجه می‌رسیم؛ باید زنان و مردان جامعه بویژه در قامت نهادهای مدنی و همچنین رسانه‌ها کمک کنند. بدون چنین حمایت‌هایی کار پیش نمی‌رود.

راه‌آثرگذار تغییر باور جامعه است. اینکه بدانیم حمایت از زن شاغلی که مادر شده است، در حقیقت کاری برای آینده ایران است. زیرا اگر با همین روند کاهش جمعیت پیش برویم در سال ۱۴۸۰ جمعیت ایران ۳۰ میلیون نفر خواهد بود